

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
TOMA Nadejda
TIMOFTI Vladimir
MORARU Petru

judecînd, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder Djulieta, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe

GURIN Vitalie Dumitru, *născut la 11 mai 1984, originar din or. Basarabeasca și domiciliat în mun. Chișinău, str. P. Zdnipru 12/1, ap. 157.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *14.01.2014 – 24.03.2015;*

Instanța de apel: *22.04.2015 – 17.06.2015;*

Instanța de recurs: *11.08.2015 – 22.12.2015.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 24 martie 2015, Gurin V. a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că există o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, și anume s-a reținut că inculpatul a săvîrșit fapta infracțională fiind în stare de extremă necesitate.

2. Potrivit rechizitoriului, Gurin V. a fost învinuit de faptul că, la 12 septembrie 2013, aproximativ la orele 18.40, conducînd automobilul de model Skoda Fabia, cu numerele de înmatriculare C PA 423, se deplasa pe str. Ismail din mun. Chișinău, din direcția str. Calea Moșilor spre str. Albișoara și în timpul deplasării, fiind în preajma clădirii nr. 99 (S.A. „Piele”) situată pe str. Ismail, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a apreciat corect situația rutieră, ce reflectă gradul de protecție a

participanților la el împotriva accidentelor și consecinței acestora, nu a ținut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, de existența unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea și nivelul de organizare a traficului rutier, prin ce a încălcat cerințele pct. 45 al Regulamentului Circulației Rutiere, potrivit căruia: 1.) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. 2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului.

La fel, inculpatul a ignorat și prevederile pct. 42 (1), (3) RCR, potrivit cărora - 1) determinarea benzilor de circulații se efectuează prin marcaj sau indicatoarele rutiere 5.37.1 - 4.41.3, iar în lipsa acestora - de către conducătorii vehiculelor, ținând cont de lățimea carosabilului, gabaritele vehiculelor și intervalele de siguranță necesare. 3) Pe drumurile cu circulația dublu sens care au cel puțin două benzi într-o direcție este interzisă intrarea pe partea carosabilului destinată circulației în sens opus. Însă, Gurin V. avînd posibilitatea reală de a evita impactul, a schimbat direcția de deplasare în stînga, fapt prin care a ignorat prevederile pct. 39 (1) RCR - 1) înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau alte schimbări a direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic contrar prevederilor pct. 46 RCR. Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă: a) persoane de vîrstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate și ca urmare, traversînd complet peste linia îngustă continuă dublă marcaj rutier nr. 1.3, anexa nr. 4 RCR, linia îngustă continuă dublă separă fluxurile de transport în sensuri opuse, pe drumurile cu patru și mai multe benzi pentru circulație, a comis tamponarea pietonului în vîrstă înaintată Iașin N., care traversa carosabilul de la dreapta spre stînga relativ deplasării autovehiculul în cauză. În rezultat, pietonului Iașin N. i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2550/D din 22.10.2013, vătămări corporale medii, ce a condiționat dereglarea sănătății de lungă durată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, *în drept*, faptele inculpatului au fost încadrate de procuror în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, ce a cauzat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, care a

solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia Gurin V. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, cu privarea lui de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Procurorul a invocat ilegalitatea sentinței, deoarece prima instanță a dat o apreciere incorectă circumstanțelor cauzei și probelor. Or, la caz, conducătorul auto, adică Gurin V., era obligat doar la efectuarea acțiunilor de reducere a vitezei la maxim posibil. Acțiunile acestuia de manevrare în altă direcție, așa precum denotă conținutul declarațiilor sale, în lipsa unor criterii obiective de siguranță, a dus la tamponarea pietonului, care, reușind să treacă pe banda opusă a carosabilului ieșise deja din câmpul legal de deplasare a automobilului condus de inculpat.

De asemenea, apelantul a menționat și despre faptul că, este neîntemeiată invocarea prezenței situației de extremă necesitate în acțiunile lui Gurin V. Or, în cazul dat inculpatului îi este incriminată comiterea infracțiunii din imprudență, ce presupune faptul că acesta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale (ieșirea pe contrasens), a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar a considerat în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate (lipsa criteriilor obiective de siguranță în condițiile ieșirii pe contrasens).

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2015 apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat, iar sentința atacată menținută fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în raport cu materialele dosarului, s-a ajuns la concluzia că apelul declarat de procuror este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Astfel, instanța de apel a constatat că, a avut loc un accident rutier cu implicarea inculpatului Gurin V. ca fiind conducător auto și pietonul Iașin N., în rezultatul căruia ultimul a primit leziuni corporale medii, însă a considerat că situației în cauză îi sunt aplicabile prevederile art. 38 Cod penal, care stipulează că, nu constituie infracțiune fapta, prevăzută de legea penală, săvîrșită în stare de extrema necesitate. Este în stare de extremă necesitate persoana care săvîrșește fapta pentru a salva viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altei persoane ori un interes public de la un pericol iminent care nu poate fi înlăturat altfel.

În contextul dat, instanța de apel a reținut că prima instanță a dat o apreciere corectă probelor administrate și cercetate, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală și a ajuns corect la concluzia de a dispune achitarea inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate prin rechizitoriu.

În continuare, instanța de apel a mai menționat că învinuirea adusă inculpatului nu a fost formulată într-o manieră care să excludă orice îndoială sau arbitrar, ceea ce este inadmisibil la adoptarea unei sentințe de condamnare, iar argumentul apelantului

precum că instanța nu a dat o apreciere corectă probelor este netemeinică și declarativă.

Instanța de apel, a punctat și faptul că, procurorul, în obligația căruia este pusă sarcina probării învinuirii aduse inculpatului, nu a prezentat careva probe în confirmarea faptului că inculpatul a avut posibilitatea reală de a evita tamponarea părții vătămate Iașin N. în circumstanțele în care s-a produs accidentul rutier. Astfel, s-a statuat că acuzatorul de stat, în mod declarativ, i-a incriminat lui Gurin V. că dînsul avînd posibilitatea reală de a evita impactul, a schimbat direcția de deplasare în stînga și, respectiv, aceasta fiind cauza tamponării pietonului, adică a comiterii accidentului rutier.

În concluzie, instanța de apel a conchis asupra legalității sentinței contestate, menționînd faptul că aceasta este corectă și legală, iar partea acuzării nu a prezentat probe obiective, pertinente și concludente privind vinovăția inculpatului Gurin V. în comiterea infracțiunii incriminate.

Mai mult, s-a specificat că în sentință, instanța de fond a făcut o analiză profundă a tuturor probelor prezentate de către acuzatorul de stat și apreciindu-le la justa valoare, a concluzionat despre neconfirmarea învinuirii imputate lui Gurin V.

6. În continuare, nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a contestat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, procurorul indică că, achitîndu-l pe Gurin V., atît instanța de fond, cît și cea de apel, s-au bazat doar pe declarațiile inculpatului, fără a lua în considerație toate probele în ansamblu. Or, instanța de apel a apreciat eronat probatoriu administrat, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatului, astfel încalcîndu-se prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Recurentul opinează că, la adoptarea soluției de achitare în privința lui Gurin V., ambele instanțe au ignorat acel fapt că, prin încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere se înțelege o acțiune a conducătorului mijlocului de transport legată de încălcarea uneia sau mai multor prevederi ale Regulamentului circulației rutiere. Infracțiunea încadrată în baza art. 264 Cod penal se consideră consumată în momentul survenirii consecințelor acesteia, urmînd să se stabilească ce articol, alineat sau punct al anumitor reguli referitoare la securitatea circulației rutiere au fost încălcate și aflate în raport de cauzalitate cu aceste consecințe.

De asemenea, recurentul menționează că instanțele urmau să aprecieze critic depozițiile inculpatului, care a relatat că a efectuat manevra virării la stînga, întru a evita tamponarea frontală cu partea vătămată, ce traversa drumul neregulamentar,

deoarece normele RCR, indică expres că în cazul apariției obstacolului în limita vizibilității, conducătorul auto este obligat să efectueze strict doar acțiunea de reducere a vitezei și în caz de necesitate să oprească, iar alte eventuale schimbări a direcției de mers în sensul expus fiind permise cu condiția strictă a asigurării siguranței manevrei în privința participanților la trafic.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, iar în vederea susținerii acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanța de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Respectiv, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu, pronunțându-se argumentat asupra tuturor capetelor de cerere invocate în apelul declarat.

În același context Colegiul penal lărgit, mai menționează și despre stipulările prevăzute de art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora toate probele administrate în cauză trebuie să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

Or, potrivit textului recursului ordinar declarat se constată că recurentul invocă drept temei a acestuia prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, se referă la faptul că prin decizia instanței de apel nu s-a dat răspuns la toate argumentele specificate în cererea de apel a procurorului, probele nu au fost apreciate corespunzător, iar reieșind din circumstanțele cauzei, acțiunile inculpatului Gurin V.

întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, în baza căruia ultimul urmează a fi condamnat.

Față de cele ce preced, în cauza deferită judecății, Colegiul penal lărgit constată că, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Verificând argumentele expuse în textul recursului, în raport cu actele cauzei și probele administrate, Colegiul penal lărgit constată că judecând apelul, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție greșită de menținere a sentinței, potrivit căreia Gurin V. a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că există o cauză care înlătură caracterul penal al faptei.

Prin urmare, contrar celor reținute de instanța de apel, Colegiul penal lărgit opinează că aceasta la adoptarea soluției de menținere a achitării în privința lui Gurin V., din motiv că există o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, nu a elucidat acele fapte importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, acceptând niște concluzii de ordin general, statuate de prima instanță, cu privire la conținutul probelor administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată și cu privire la existența stării de extremă necesitate. Discrepanța între cele reținute de instanța de apel și circumstanțele reale ale cauzei, ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și insuficient de motivate.

Subsidiar celor expuse supra, Colegiul penal lărgit explică că, o hotărîre motivată, în sensul jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu analiza probatoriului administrat în cauză. Motivarea hotărîrii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucît, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizîndu-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate. Totodată, urmează a se reține că motivarea unei hotărîri judecătorești este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale motivării unei hotărîri penale.

La caz, se constată că instanța de apel nu a respins argumentat toate alegațiile procurorului invocate în cererea sa de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare asupra chestiunilor care au importanță decisivă în cauză, interpretînd eronat unele noțiuni din legea penală, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Deci, chestiunea asupra căreia instanțele ierarhic inferioare urmau să se expună prin argumente temeinice constă în aceea dacă fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport, ce a cauzat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății și dacă, la caz, este incidentă starea de extremă necesitate, care înlătură caracterul penal al faptei.

De altfel, pentru a formula un răspuns bine argumentat vizavi de cele expuse supra, urmează a se reține că infracțiunea prevăzută la alin. (1) art. 264 Cod penal este o infracțiune materială, care se consideră consumată din momentul producerii vătămării medii a integrității corporale sau a sănătății.

Regulile de securitate a circulației rutiere, încălcate de către făptuitor, sunt stabilite în cadrul unor acte normative. Respectiv, potrivit pct. 46 din Regulamentul circulației rutiere conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lîngă: a) copii, persoane de vîrstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate; b) microbuze și autobuze în staționare, semnalizate prin semnul distinctiv 5; c) vehicule de rută oprite în stații.

În cauza deferită judecății, reieșind din declarațiile inculpatului, se reține că acesta a menționat precum că: „... Pentru a evita tamponarea, el a virat la stînga peste linia de separare a direcțiilor de deplasare, crezînd că acesta se va opri la mijlocul drumului, însă pietonul nu s-a oprit și din fuga cum era s-a tamponat din partea dreaptă a mașinii.... În acel moment cînd a fost lovit, a frînat pînă la urmă, a coborît din mașină și s-a îndreptat spre pieton.”

Respectiv, Colegiul penal lărgit opinează că sunt întemeiate alegațiile recurentului în partea ce ține de faptul că inculpatul nu a dat dovadă de prudență sporită și nu s-a asigurat atunci cînd a virat pe contrasens, unde și s-a produs tamponarea pietonului, astfel punînd în pericol viața acestuia și siguranța în trafic, prin ce a încălcat prevederile Regulamentului circulației rutiere. În rezultatul accidentării pietonului, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 2413/D din 07.10.2013, lui Iașin N. i-au fost cauzate vătămări corporale medii, ce a condiționat dereglarea sănătății părții vătămate de lungă durată.

Față de cele ce preced, instanța de recurs conchide că, în speță, s-a stabilit cu certitudine legătura cauzală dintre încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere, care a precedat producerea vătămării medii a integrității corporale sau a sănătății pietonului Iașin N.

În continuare, din actele cauzei se mai reține că instanțele ierarhic inferioare eronat au statuat asupra faptului că, partea acuzării: „... nu a prezentat probe în confirmarea faptului că inculpatul a avut posibilitatea reală de a evita tamponarea părții vătămate Iașin N. în circumstanțele în care s-a produs prezentul accident

rutier. .... și nu a prezentat probe obiective, pertinente și concludente privind vinovăția inculpatului Gurin V. în comiterea infracțiunii în care este învinuit.”

Însă, instanța de recurs consideră drept întemeiate afirmațiile recurentului că săvârșirea infracțiunii imputate inculpatului prin actul de sesizare a instanței a fost indubitabil demonstrată prin probatoriul administrat, și anume reieșind din declarațiile date de însuși Gurin V., partea vătămată Iașin N., martorii: Toacă A., Anghelici Vs., Mișu Vl. și Munteanu N., din raportul de expertiză medico-legală nr. 2413/D din 07.10.2013, schema procesului-verbal al examinării locului accidentului rutier din 12.09.2013, procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 12.09.2013 și tabelul cu foto-anexă.

Tot în contextul dat, Colegiul penal lărgit mai specifică că, pentru corectitudinea judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele. Or, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, care se face după intima convingere a judecătorului și ce se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Rezumînd cele menționate supra, Colegiul penal lărgit constată că, în decizia instanței de apel lipsește o atare analiză. Or, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să descrie probele puse la baza învinuirii imputate lui Gurin V. și să-și argumenteze temeinic soluția adoptată.

Subsidiar la cele expuse, în partea ce ține de aplicabilitatea prevederilor din art. 38 Cod penal, instanța de recurs amintește că cauzele ce înlătură caracterul penal al faptei constau din anumite stări, întâmplări sau împrejurări existente în timpul săvârșirii faptei, care duc la situația că fapta săvârșită să nu prezinte caracter penal și, drept urmare, să se dispună achitarea persoanei.

Pentru a reține starea de extremă necesitate, trebuie avute în vedere toate împrejurările în care a fost săvârșită fapta infracțională.

Așadar, potrivit art. 38 Cod penal, este în stare de extremă necesitate persoana care săvârșește fapta pentru a salva viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altei persoane ori un interes public de la un pericol iminent care nu poate fi înlăturat altfel.

Totodată, legiuitorul a stipulat că nu este în stare de extremă necesitate persoana care, în momentul săvârșirii faptei, își dă seama că provoacă urmări vădit mai grave decît cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

Deci, atunci cînd într-o cauză este incidentă starea de extremă necesitate în acțiunile inculpatului lipsește vinovăția, deoarece făptuitorul săvârșește fapta prevăzută de legea penală acționînd sub imperiul pericolului, fără ca elementul rațional al laturii subiective să se poată manifesta liber.

În opinia instanței de recurs, reieșind din circumstanțele cauzei, se conchide că greșit instanțele inferioare au statuat asupra achitării inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că există o cauză care înlătură caracterul penal al faptei, și anume s-a reținut că inculpatul a săvârșit fapta infracțională fiind în stare de extremă necesitate.

Pentru aceste considerente, Colegiul penal lărgit constată că erorile procesuale admise de către Curtea de apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate, să le dea o apreciere corespunzătoare cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe în parte, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În temeiul art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder Djulieta, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe Gurin Vitalie Dumitru, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 ianuarie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

MORARU Petru